

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ὁ ποιητής Βωδελαιρός, θέλων νὰ εἰκονίσῃ τὸ ἰδανικὸν τοῦ σικχαμηροῦ, παρέστησε πτώμα χοίρου σηπόμενον ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας θερινοῦ ἡλίου. Τὸ ψοφίμιον κεῖται ὑπτίον ἐπὶ τῆς χλόης, ἀνοικτὰς ἔχον τὰς ἀγκάλας ὡς ἐταῖρά προκαλοῦσα τὸν ἐρκαστὴν ἢ πλευρὰ αὐτοῦ εἶναι ἐστιατόριον σκολήκων, ἢ δὲ δυσωδία τοσαύτη, ὥστε ὁ διαβάτης λειποθυμεῖ.

Τὴν δύναμιν τῆς εἰκόνης ταύτης δὲν ἀμφισβητοῦμεν· νομίζομεν ὅμως ὅτι, ἂν ἐγνώριζεν ὁ ποιητής τὴν Ἑλλάδα, ἤθελε προτιμήσει τοῦ νεκροῦ χοίρου ζῶντα καὶ υγιαίνοντα ἀντιπροσώπων τὰξῶς τινος τῶν παρ' ἡμῖν δημοσιογράφων.

Πρὸς ἀποφυγὴν καὶ σιᾶς συγχύσεως πρέπει, πρὸ παντὸς ἄλλου, νὰ ἐγείρωμεν σινικὸν τείχος μεταξὺ τῶν ἀξιότιμων ἡμῶν συναδέλφων καὶ τῶν κυρίων τούτων, παρέχοντες τὰ ἰδιαίτερα γνωρίσματα, ἅτινα διακρίνουσι τοὺς δυναμένους νὰ ἀμφισβητήσωσι τὴν δάφνην τῆς δυσωδίας εἰς τὸν ἀνωτέρω ἥρωα τοῦ Βωδελαιροῦ.

Αἱ Ἀθηναῖοι ἔχουσι πεντάκις μυρίους κατοίκους καὶ ἐφημερίδας ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν· οἱ Παρίσιοι κατοίκους διακοσιᾶκις μυρίους καὶ πολιτικὰς ἐφημερίδας εἴκοσι τὸ πολὺ. Ἄν εἰς ἑκατὸν χιλιάδας Γάλλων ἀναλογῇ μία ἐφημερίς, εἰς χιλίους Ἀθηναίους ἀναλογουσι δύο.

Ἐκ τούτων τρεῖς ἢ τέσσαρες συντηροῦνται παρὰ τῶν συνδρομητῶν, πέντε ἴσως ἀποζῶσιν ἐκ τῶν κομμάτων, αἱ δὲ λοιπαί, αἱ γεννῶμεναι καὶ θνήσκουσαι καθ' ἑκάστην, οὐδένα ἄλλον ἔχουσιν ὁμολογημένον πόρον ζωῆς πλὴν τῆς ὑβρεως, τῆς συκοφαντίας καὶ τοῦ σκανδάλου.

Τῶν τελευταίων ἂν ὁ ἀριθμὸς εἶναι μέγας, ἢ ὑπαρξίς ἀφ' ἑτέρου εἶναι βραχεῖα. Τὰς ἐφημερίδας ταύτας ἠθέλομεν ἀδικῆσαι λέγοντες ὅτι ζῶσι μίαν ἡμέραν, ὡς τὰ ρύδα· βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι αἱ πλεῖστα αὐτῶν θάλλουσιν ἐπὶ τινὰς μόνον ἐβδομάδας, ὅσον δηλ. τὰ σκόρδα.

Αἰτία τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ καὶ τοῦ συντόμου βίου τῶν φύλλων τούτων εἶναι, ὅτι οἱ συντάκται αὐτῶν θεωροῦσι τὸ δημοσιογραφικὸν ἐπάγγελμα ὡς ἀπλὴν βαθμίδα πρὸς ὑψηλότερον στάδιον. Καὶ τῷ ὄντι, πολλοὶ τούτων, ὑβρίζοντες καὶ συκοφαντοῦντες, κατορθοῦσι μετ' οὐ πολὺ νὰ διορισθῶσι ἀστυνομικοὶ κλητῆρες, σαρωταὶ ὑπουργεῖου, νεκροσκόποι, ἀγροφύλακες, δημοδιδάσκαλοι ἢ καββάργεῖς. Ἄλλοι πάλιν, οὐδὲν τούτων ἐπιτυγχάνοντες ἐνεκα τοῦ συναγωνισμοῦ, τρέπονται εἰς ἄλλο ἐπάγγελμα, τὴν ψηφοθηρίαν, τὸ λαθρεμπόριον ἢ τὴν μαγειρικὴν.

Ἄλλ' ἀποχωροῦντες τοῦ σταδίου τὸν κάλαμον αὐτῶν κληροδοτοῦσιν εἰς ἕτερον πλήρη ζήλου νεόφυτον δημοσιογράφον· ὥστε, ἂν τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν φύλλων ἀλλάσσουν ἀνά πᾶσαν σελήνην, ἢ δημοσιογραφικὴ φάλαγγ

μένει ἀναλλοίωτος κατὰ τε τὴν ποιότητα καὶ τὸν ἀριθμὸν.

Ὡς οἱ ἐλεύθεροι σκοπευταὶ κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, οὕτω καὶ οἱ φαλαγγῖται δὲν ἔχουσι ὁμοίμορφον στολὴν, ἀλλὰ μόνον ἰδιαίτερά τινα· ἐμβλήματα, τὸν μὲν χειμῶνα σάλιον ἀντὶ ἐπανοφωρίου, τὸ δὲ θέρος ἰδιάζον τι ἄρωμα ἐντάλματος, καταγωγίου, τράγου καὶ κυνισμοῦ.

Κρίνων τις ἐκ τοῦ ὕφους αὐτῶν πολλάκις ὑποπτύει ὅτι πάσχουσιν ἐκ λύσσης, ἢ δὲ θέα καὶ ἡ ὁσμὴ τοῦ ὑποκειμένου των ἐπιβεβαίωσι ὅτι φοβοῦνται τὸ ὕδωρ.

Σκοπὸν καὶ πόθον ἓνα μόνον ἔχουσι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, νὰ τρώωσιν, ἔστω καὶ μαῦρον ἄρτον, χωρὶς νὰ σκάπτωσι. Τὸ ῥητὸν τῆς Γραφῆς ἐν «*ἰδρῶτι τοῦ προσώπου σου*» κτλ. μετέτρεψαν πρὸς χρῆσιν των εἰς τὸ «ἐν αἰσχύνῃ τοῦ προσώπου σου φαγῇ τὸν ἄρτον σου».

Τὸ ὄνομα τῶν φύλλων τούτων προδίδει ἐνίοτε τὴν ἀποστολὴν των. «*Γαῖδαρος*», «*Κόσκινον*», «*Τραμποῦκος*», «*Σκάρδαλον*», «*Σατανᾶς*» καὶ «*Ψαλλίς*» εἰσι τίτλοι ἀφ' ἑαυτῶν ἐμφαντικοί. Πολλάκις ὅμως τὸ ὄνομα εἶναι εὐηχότερον «*Σκοπιὰ*», «*Βελτίωσις*», «*Πλάστιγξ*», «*Κυνηγός*», «*Χρόνος*», «*Τίς πταίει*», «*Ἀύγρος*», «*Ἐθνικὴ Ἀσπίς*». Ὅπως δὲ ποτε τὸ περιεχόμενον εἶναι στερεοτύπως τὸ ἐξῆς: εἰδήσεις τινες ἀντιγραφεῖσαι ἐκ τῆς *Κλειοῦς* καὶ τῆς *Ἡμέρας*, καὶ ἔπειτα ὑβρεῖς κατὰ ὑπουργῶν, ὑπαλλήλων, προξένων, γυναικῶν καὶ μαγειρῶν, μέχρις οὗ ῥίψῃ αὐτοῖς ἐντάλμα ἢ κυβέρνησις, εἰκοσάδραχμον ἢ φοβηθεῖσα κυρία ἢ κόκκαλον ὁ ξενοδόχος.

Συνήθως οἱ φαλαγγῖται μετέρχονται τὴν βιομηχανίαν ταύτην δι' ἴδιον λογαριασμόν· ἐνίοτε ὅμως προσκολλῶνται καὶ εἰς κόμμα, ὑλακτοῦντες ὑπὲρ αὐτοῦ τοῖς μετρητοῖς, ὅταν ἦναι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἢ ἐπὶ πιστώσει, ὅταν ἀγωνίζεται ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἐπίτιμος πρόεδρος καὶ φυσικὸς ἀρχηγὸς τῆς σπείρας εἶναι ὁ ἀξιότιμος κ. Βούλγαρης. Ὅσάκις ὁ ἀνὴρ οὗτος κυβερνᾷ, οἱ φαλαγγῖται ὁμιλοῦσι περὶ τάξεως, τρώγουσι καθ' ἡμέραν, τινὲς δὲ τούτων ἀλλάσσουν καὶ ὑποκάμισον δις τοῦ μηνός.

Τὰ φυσικὰ γνωρίσματα τῶν φαλαγγιτῶν ἐξεθέσαμεν ἀνωτέρω· ἠθικῶς δὲ διακρίνει αὐτοὺς τὸ ἀδιάλλακτον μῖσος κατὰ παντὸς συναδέλφου μεταχειριζομένου σάπωνα ἢ γραμματικὴν.

Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν παραφορᾶς ἐξωθεῖ αὐτοὺς τὸ μῖσος τοῦτο, ὥστε κατὰ τοιοῦτου συναδέλφου εἶναι ἱκανοί, θυσιάζοντες τὰς ἀρχάς των, νὰ ὑλακτῆσωσι καὶ ἄνευ πληρωμῆς.

Τοιοῦτόν τι συμβαίνει παρ' ἡμῖν ἀπὸ δύο ἤδη ἐβδομάδων.

Ἐν τῷ ἔθνικῳ ἡμῶν Πανεπιστημίῳ, ὅπου κατὰ παράδοξον ἀνοχὴν ἢ σοφία καὶ ἡ ἀγραμματοσύνη συζῶσιν ἐν ἀδελφικῇ ἀρμονίᾳ, ἔχουσαι ἑκατέρω ἐπισήμους καὶ ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους, Μιστριώτας παρὰ Φιλίπποις καὶ Κυριακοῦς παρὰ ἰατροῖς, ὑπάρχει καὶ τις καθηγητῆς ὀνόματι Τζιβανόπουλος.

Οὐδέποτε ἰδόντες τὸν ἄνθρωπον ἢ ἀκούσαντες περὶ αὐτοῦ, δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ἂν ἦναι ξανθὸς ἢ μελα-

νόθριξ, άγαμος ή οικογενειάρχης. Τοῦτο δὲ μόνον γνωρίζομεν, ὅτι ἐξέδωκε μετάφρασιν τοῦ ἀγγλοῦ Βροῦμ μετὰ προλόγου, ἐν ᾧ ἡ μᾶλλον ψηλαφητὴ καὶ ἀναμφισβήτητος ἀγραμματοσύνη φεγγοβολεῖ καὶ λάμπει ὡς ἥλιος μεσουρανῶν ἐν ἀνεφέλω στερεώματι.

Ἡ Ἐφημερίς τοῦ κ. Κορομηλά, δημοσιογραφικὸν καθήκον ἐκπληροῦσα, παρέθηκεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς ὡς ἀπόγευμα τῆς μεταφράσεως χωρία τινὰ ἐκ τοῦ προλόγου, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι ὁ ὑπουργός, ὁ διορίσας τὸν κ. Τζιβανόπουλον καθηγητὴν, κακῶς ἐπραξε ν' ἀποτρέψῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ πατρικοῦ ἐπαγγέλματος, τῆς φυτέσεως δηλ. καλῶν λαχάνων, μυριάκις χρησιμωτέρων τῶν κακῶν προλόγων.

Ὁ ῥηθεὶς Τζιβανόπουλος, ἀντὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν πρόλογόν του, σκοπιμώτερον ἐνόμισε νὰ καταγγείλῃ εἰς τοὺς φαλαγγίτας τὸν ἐκδότην τῆς «Ἐφημερίδος» ὡς ψευδάδελφον, μεταχειριζόμενον σάπωνα καὶ φέροντα στυχρὸν ἐπὶ τοῦ στήθους.

Κατὰ τῶν ἐγκλημάτων τούτων ἐξηγέρθη σύσσωμος ἡ φάλαγγ, οὐδὲν λέγουσα περὶ τοῦ ἐν λόγῳ προλόγου, ἀλλὰ βίπτουσα ἰὸν δυσώδη καὶ βόρβορον φαρμακερὸν ἐπὶ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας τοῦ πλύνοντος τὰς χεῖρας συναδέλφου.

Φίλοι τινὲς συνεβούλευσαν τὸν κ. Κορομηλᾶν νὰ μὴ ἀπαντᾷ εἰς φαλαγγίτας καὶ ν' ἀφίη ἡσύχους τοὺς Τζιβανοπούλους. Τῆς συμβουλῆς ταύτης μόνον τὸ πρῶτον μέρος φαίνεται ἡμῖν ὀρθόν. Ἐν ὅσῳ ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ αἰσχροπότης κυλίονται εἰς τὰ καταγώγια τῆς βορβορώδους ἐφημεριδογραφίας, ἡ σιγή καὶ ἡ περιφρόνησις ἐπιβάλλονται εἰς πάντα σεβόμενον ἑαυτὸν, ἀλλ' ὅταν αὐταὶ ἀναρρήχθῳσιν ὅπως δῆποτε εἰς ἔδραν Πανεπιστημίου, ἢ ἐπίθεσις κατ' αὐτῶν καθίσταται ἀπαράβατον καθήκον πικρῶς κρητοῦντος εὐθαρσῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὸν κάλαμον δημοσιογράφου. Ὁμολογοῦμεν ὅτι περιττὸν καὶ ἄχαρι ἔργον ἀνέλαβεν ἡ «Ἐφημερίς» ἀπαντῶσα εἰς τὰς ἑυπαρίας τοῦ «Λαοῦ» καὶ τοῦ «Τίς πταίει», κατεχόντων τὴν οἰκείαν θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κοινῇ γνώμῃ, οὐδόπως ἕμως νομίζομεν περιττὴν τὴν ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου τοῦ κ. Τζιβανοπούλου καὶ τῶν ὁμοίων του, ὅταν κἀθῆνται ὅπου δὲν πρέπει. Ἀντὶ νὰ συμβουλευσώμεν τῇ «Ἐφημερίδι» ν' ἀνέχηται τὰ τοιαῦτα ἐκ φόβου τῆς ἀκαθάρτου φάλαγγος, νομίζομεν καὶ ὑμῶν καὶ τοῦ «Αἰῶνος» καὶ τῶν «Συζητήσεων» καὶ τῆς «Ἐκλεκτικῆς» καὶ τοῦ «Νεολόγου» καὶ τῆς «Ἀληθείας» καὶ τῆς «Στοᾶς», καὶ τοῦ «Ἐθροφέλακος» καὶ πάσης τιμίας ἐφημερίδος καθήκον νὰ ἐνθαφρύνῃ καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὴν εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἀμαθείας λυμαιομένης Πανεπιστήμιον, συντηρούμενον διὰ τῶν φόρων καὶ τοῦ ἰδρώτος τοῦ λαοῦ. Ἄν ὁ σεβόμενος ἐκυτόν τύπος ἐνόει κάλλιον τὴν ἀποστολὴν του, οὔτε ὁ Τζιβανόπουλος ἤθελε παραδίδει ἱστορίαν ἐν μέσαις Ἀθήναις, οὔτε ὁ Βερναρδάκης ἤθελε φυτεῖν λάχανα ἐν Μυτιλήνῃ. Πᾶς ὁ βλέπων τὰ τοιαῦτα φαινόμενα καὶ μὴ αἰσθανόμενος βᾶφον τὴν παρειάν του ἐρύθημα ἀγανακτήσεως καὶ ἐντροπῆς οὔτε κάλαμον οὔτε καρδίαν ἔχει ἀληθοῦς δημοσιογράφου.

Θ.

ΚΙΒΩΤΙΟΝ

Θρηῖνος φαληρισμένου

Ποῦ ἡ πάλαι μελωδία,
ποῦ ὁ κόσμος, ποῦ οἱ σκύλοι,
τὰ θρηνοῦντ' αὐτὰ παιδία,
ποῦ οἱ θερινοὶ μας φίλοι;
αἴσθημα ποῦ εὐθηνόν;
ποῦ φιλόμουσος μωρὶξ
καὶ ποῦ Φάληρον κλεινόν;

Ποῦ τις νύξ, καθ' ἣν οἱ νέοι
ἀπὸ αἴσθημα ἠνδροῦντο,
καὶ οἱ γέροντες ἀμυαῖοι,
πρὶν κυφοί, εὐθεῖς ὠρθοῦντο;
κόσμου παρωδία ποῦ;
Φεῦ! ταχὺς ὁ χρόνος ῥέει,
ἐρημία τοῦ λοιποῦ

Ἐρημία! οὔτε πλέον
ἀπατᾷς ἢ ἀπατᾶσαι
οὔτ' εἰς βλέμμα τῆς ὠραῖον
ὡς μετέωρος κρεμᾶσαι,
ποῦ θὰ πέσης ἀγνοῶν,
πόθων ἄθυρμα ματαίων,
ὡς κενὸν ὑψοῦτ' ὧν.

Τῶρ' ἀκτὴ βερυπωμένη,
παραπήγματα πεσμένα,
γέφυρα σκελετωμένη,
καφενεῖξ κεκλεισμένα,
καὶ τις, ἴσως ποιητῆς,
εἰς τὴν ἄμμον περιμένει
νὰ ἀναφανῇ ἡ Τίς.

Καὶ ὡς στήλη τις πενθίμη,
παρελθὸν ἐφ' ἧς ἐγράφη,
εἰς ἀνάμνησιν κἄν, οἶμοι!
ὅπου τόσον πῦρ ἐτάφη,
εἰς σιδηροδρομικὸς
ὡς βρυκόλαξ, ὅπου τάφοι,
φεύγει μελαγχολικός.

ΦΛΟΞ.

Ὁ πρῶτον καθηγητῆς κ. Σ. . . . ἐκτελέσας son pélerinage εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Πάπα ἐπανέκαμψεν ἀπὸ τῆς προχθῆς εἰς τὰ ἴδια. Τὸ ταξείδιον εἰκάζομεν, ὅτι ὑπῆρξεν γαλήνιον. Τοῦλάχιστον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δὲν παρατηρήθησαν ὀρατὰ ἴχνη περιπετειᾶς, οἷαν ὑπέστη πέρυσι μετὰξὺ Ῥόδου καὶ Κύπρου πλέων εἰς τὴν Συρίαν.

Ι . . .